

Arrest

nr. 122 801 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 mei 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader.

1.2. Op 22 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 2 december 2013.

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.05.2013 werd ingediend door:

Naam: E.M.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum : 08.10.1968

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voorzover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- 'attestation de non-imposition à la taxe d'habitation' dd. 27.06.2013. Dit attest werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- een verklaring op eer van de referentiepersoon dd. 26.08.2013 waarin hij verklaart financieel verantwoordelijk te zijn voor betrokkene. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- loonfiches voor de periode 02.08.2013 - 16.08.2013 op naam van betrokkene. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis:

artikel 7, § 1, 10 van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van de artikelen 40ter juncto 40bis van de Wet van 15.12.1980, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 28 Wetboek Internationaal Privaatrecht”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Verzoeker bracht volgende stukken bij waaruit rechtstreeks of onrechtstreeks blijkt dat hij ten laste is van zijn vader:

- een “attestation de non-imposition à la taxe d'habitation” van de Marokkaanse autoriteiten, waaruit aldus blijkt verzoeker geen woning heeft in zijn herkomstland

- een "verklaring op eer" van zijn vader waarin deze verklaart dat verzoeker sedert januari 2010 bij hem inwoont en afhankelijk is van zijn materiële en financiële steun nu verzoeker zelf niet over inkomsten beschikte. Verzoekers vader verwijst in dit document verder ook naar de aanvraag tot verblijfs-machtiging op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet die in augustus 2010 werd ingediend door verzoeker.

- Het bewijs dat zijn vader over een vast maandelijks pensioen beschikt, dat voldoende is om hem ten laste te kunnen nemen

- Het bewijs dat zijn vader eigenaar is van het onroerend goed dat hijzelf en verzoeker bewonen;

- Een attest van het OCMW van Willebroek waarin deze instelling verklaart dat zij verzoeker nooit enige vorm van steun hebben toegekend.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon aangezien:

- het attestation de non-imposition à la taxe d'habitation opgesteld is op basis van een verklaring op eer waarmee geen rekening kan worden gehouden, aangezien het document ervan "niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid" getoetst kan worden

- de verklaring van verzoekers vader eveneens een verklaring op eer is, die omwille van dezelfde redenen niet wordt weerhouden

- verzoeker loonfiches bijbrengt waaruit blijkt dat hij in de maand augustus 2013 gewerkt heeft, zodat hij niet ten laste zou zijn van zijn vader.

Verweerders kritiek op deze stukken kan niet worden weerhouden.

2.1

Verzoeker wijst er vooreerst op dat verweerder noch in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 31.10.2012, noch in de thans bestreden beslissing op enige wijze geoordeeld heeft dat verzoekers stelling dat hij sedert zijn eerste aankomst in België in 1978 nooit meer in Marokko heeft verbleven, ongeloofwaardig zou zijn. In deze beslissing van 31.10.2012 wordt enkel gesteld dat dit gegeven verzoeker er niet van vrijstelt om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke post in het buitenland.

Hoe dan ook kan op geen enkele redelijke manier worden tegengesproken dat verzoeker al minstens sedert augustus 2010 in België verblijft op het adres van zijn vader in Willebroek. Immers, de aanvraag tot verblijfsmachtiging werd ingediend met vermelding van het adres van verzoekers vader als zijnde verzoekers verblijfplaats in België. Er werd een positieve woonstcontrole uitgevoerd in het kader van deze aanvraag tot verblijfsmachtiging. De beslissing van 31.10.2012 werd door verweerder overgemaakt aan de gemeente Willebroek, die verzoeker opriep voor de kennisgeving van de beslissing per brief verstuurd naar hetzelfde adres. Ook in het verzoekschrift tot annulatieberoep van 06.12.2012 dat tegen deze beslissing werd opgesteld werd hetzelfde adres vermeld als verblijfplaats van verzoeker. In verzoekers aanvraag tot gezinshereniging van 29.05.2013 werd wederom hetzelfde adres vermeld. Al deze stukken worden verondersteld aanwezig te zijn in het administratief dossier. Aldus kan verweerder niet betwisten of beweren onwetend te zijn van het feit dat verzoeker reeds sinds minstens 2010 onafgebroken op het adres van zijn vader in Willebroek woont, en dat zijn vader zodoende hem materieel en financieel ondersteunt sedert minstens augustus 2010. Indien hij de relevante elementen van het administratief dossier terzake had nagegaan, meerbepaald de aanvraag tot machtiging van verblijf en zijn eigen beslissing daarover, en zich dus aan zijn zorgvuldigheidspllicht had gehouden, dan had hij zelf kunnen merken dat de verklaring van verzoekers vader wel degelijk "feitelijk en waarachtig" is.

De "verklaring op eer" van verzoekers vader is dan ook maar ten overvloede opgesteld, aangezien hetgeen hij verklaarde ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier. Verweerder kan dan ook niet op redelijke wijze voorhouden dat de verklaring van verzoekers vader niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden gecontroleerd.

Bovendien kan van verzoeker niet redelijk verwacht worden dat hij recente bewijzen van geldstortingen overmaakt van zijn vader aan hemzelf, net gelet op het feit dat hij intussen al drie jaar bij zijn vader inwoont. Uw Raad heeft in zijn arrest met nummer 10.796 van 29.04.2008 dat dergelijke eis kennelijk onredelijk is. Dit principe wordt overigens bevestigd door de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad" van 02.07.2009 (COM (2009) 313, waarin gesteld wordt:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst, vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat ze verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de burger verblijft)."

Deze mededeling van de Commissie heeft betrekking op de bepalingen uit de richtlijn die naar Belgisch recht werden omgezet in het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het artikel 40bis Vreemdelingenwet wat betreft het begrip "ten laste" is inhoudelijk echter niet-verschillend van het artikel 40ter Vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is.

Verzoeker toont dan ook door zijn feitelijke situatie zoals die uit het administratief dossier blijkt, en die wordt bevestigd door zijn vader, dat hij ten laste is van zijn vader.

2.2

Verweerder repliceert hierop in de verweernota als volgt:

- Verzoeker zou kritiek geven op de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis door te verwijzen naar de motivatie van de beslissing over deze aanvraag.

Verweerder maakt echter een kennelijk foutieve lezing van het verzoekschrift, aangezien verzoeker enkel naar de beslissing van 31.10.2012 verwees om aan te tonen dat verweerder al sinds de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet op de hoogte was van verzoekers feitelijke verblijfplaats.

- Verweerder beweert voorts dat verzoeker bij zijn aanvraag tot gezinshereniging van 29.05.2013 niet "enige toelichting" zou hebben gegeven "omtrent het al dan niet verblijven bij haar vader".

Verzoeker ziet echter niet in op welke manier hij nog duidelijker had kunnen en moeten maken dat hij bij zijn vader verbleef: niet alleen blijkt zijn verblijf bij zijn vader uit de stukken van het administratief dossier (m.n. de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 09.08.2010, de woonstcontrole die werd uitgevoerd n.a.v. deze aanvraag, het ingestelde annulatieberoep tegen deze beslissing), bovendien werd bij de aanvraag gezinshereniging van 29.05.2013 hetzelfde adres vermeld, en werd aan deze aanvraag van 29.05.2013 een verklaring op eer van zijn vader toegevoegd, waarbij uitdrukkelijk vermeld wordt dat verzoeker en zijn vader op hetzelfde adres wonen. Deze verklaring op eer werd bovendien ondertekend door de gemachtigde beampte van de gemeente Willebroek, waaruit op zijn minst kan worden afgeleid dat de adresgegevens van verzoeker en zijn vader correct zijn.

- Verweerder stelt tot slot dat de positieve woonstcontrole in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging door verzoeker niet aan zijn aanvraag van 29.05.2013 werd gevoegd.

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat verweerder niet kan laten uitschijnen dat hij geen kennis van deze woonstcontrole zou hebben. De resultaten van de woonstcontrole werden immers overgemaakt aan verweerder, zodat deze informatie noodzakelijkerwijze aanwezig is in het administratief dossier. De positieve woonstcontrole blijkt bovendien ook impliciet uit de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, nu zijn opgegeven adres daarin niet vermeld wordt. Had verweerder dus rekening gehouden met alle pertinente elementen uit het administratief dossier, dan was hij daarvan op de hoogte geweest bij het nemen van zijn beslissing.

3.1

Met betrekking tot het "attestation de non-imposition à la taxe d'habitation" wijst verzoeker er op dat uit de lezing van verweerders bezwaren met betrekking tot dit document (nl. dat het is opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen) kan worden afgeleid dat verweerder enkel de bewijskracht van het document in twijfel trekt, maar de geldigheid van het document naar Marokkaans recht niet betwist.

Verweerder moet echter logische zijn met zichzelf: indien de geldigheid van het document naar Marokkaans recht wordt erkend, dan strekt het document ook tot bewijs van de feiten die er in vastgesteld staan, overeenkomstig het artikel 28 Wetboek Internationaal Privaatrecht. Verweerder betwist immers niet dat aan de voorwaarden van de Marokkaanse wet inzake de vorm van de akten wordt voldaan, en evenmin aan de voorwaarden van de echtheid van het document volgens het Marokkaanse recht. Nochtans kan het tegenbewijs hiervan door verweerder met alle middelen van recht worden geleverd.

Hoe dan ook wijst verzoeker er bovendien op het feit dat uit het attest blijkt dat de bevoegd ambtenaar verzoekers verklaringen onderschrijft. Uit het attest kan niet worden afgeleid of het louter dan wel onder andere is opgesteld op basis van verzoekers loutere verklaringen

Nu verweerder in de bestreden beslissing bovendien niet betwist dat verzoeker sinds 1986 voor het grootste gedeelte van de tijd zonder wettig verblijfsstatuut doorheen Europa gezworven heeft zonder naar Marokko te zijn teruggekeerd, kan bovendien evenmin worden ingezien hoe verzoeker in staat zou zijn geweest om een onroerend goed in Marokko te verwerven. De vraag is dan ook op welke andere manier verzoeker zijn onvermogensdheid kan bewijzen naar Marokkaans recht. In het arrest Jia (C1-05, paragrafen 41 en volgende) van het Hof van Justitie wordt uitdrukkelijk gesteld dat bij gebrek aan precisering in de richtlijn (en overigens evenmin in de omzetting in de Belgische wet) van de voor te leggen documenten om zijn onvermogensdheid te bewijzen, dit met elk bewijs kan gebeuren. Het voorgelegde document is dan ook minstens een begin van bewijs van verzoekers onvermogensdheid in Marokko.

De Europese Commissie wijst er in de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad" van 02.07.2009 (COM (2009) 313) hoe dan ook op dat het feit dat men ten laste is van een familielid een "feitelijke situatie" betreft, en dus geen hypothetische. Zelfs indien verzoeker in zijn herkomstland een eigendom zou hebben, quod non, kan hij niet verondersteld worden deze te verkopen om niet meer ten laste te zijn, aangezien hij aantoonde dat hij al sedert 2010 feitelijk ten laste is. Zodoende is het "attestation de non imposition à la taxe d'habitation" een element ten overvloede.

In elk geval kan uit het loutere feit dat dit attest (mede) zou zijn opgesteld op basis van verzoekers verklaringen allerm minst worden afgeleid dat het document geen geldig bewijsmiddel zou zijn om verzoeker toe te laten aan te tonen dat hij ten laste is van zijn vader. En zelfs mocht dat nog zo zijn, dan kan verzoeker op geen enkele andere manier aantonen dat hij onvermogen is dan met de andere stukken die hij overgemaakt heeft aan verweerder.

Door het stuk niet in overweging te nemen schendt verweerder het artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

3.2

Verweerders enige repliek op dit punt is dat het artikel 28 Wetboek Internationaal Privaatrecht stelt dat een authentieke akte tot bewijs van de feiten die werden vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld. In casu zou de Marokkaanse overheid niet hebben vastgesteld dat verzoeker geen woningtaks zou betalen, maar de akte enkel hebben uitgereikt op basis van concludants verklaringen.

Verzoeker stelt echter vast dat dit attest, uitgaand van de gemeente Nador, geenszins verzoekers verklaringen tegensprekt. Men kan er redelijkerwijze van uit gaan dat indien verzoeker wél onderworpen was geweest aan de "imposition à la taxe d'habitation", de gemeente Nador daarvan op de hoogte was geweest (aangezien uit het attest blijkt dat het om een gemeentelijke taks gaat) en dus het attest zoals het thans voorligt, niet had willen afleveren. Impliciet maar zeker stelt het attest dus wél vast dat verzoeker niet aan de taks op bewoning is onderworpen. Hoe dan ook ziet verzoeker niet in welk ander document hij naar Marokkaans recht had kunnen afleveren om het niet hebben van een woning aan te tonen. Verweerder geeft hieromtrent zelf ook niet de minste indicatie.

4.1

De bestreden beslissing is tot slot contradictorisch waar hij enerzijds stelt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van zijn vader, de referentiepersoon, maar anderzijds, ter ondersteuning daarvan, onder meer verwijst naar het feit dat verzoeker loonfiches bijbrengt waaruit blijkt dat hij in augustus 2013 een eigen inkomen vergaard heeft, terwijl de aanvraag werd ingediend op 29.05.2013.

Verweerder erkent dus – terecht – het principe dat verzoeker op het moment van de indiening van zijn aanvraag, in casu op 29.05.2013, moet aantonen dat hij op dat moment en daarvoor ten laste was van zijn vader. Dit principe wordt immers bevestigd in het reeds geciteerde arrest Jia van het Hof van Justitie, waarin het Hof nl.stelt: Artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, moet aldus worden uitgelegd dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan.

Het feit dat verzoeker na de indiening van zijn aanvraag, m.n. in augustus 2013, gewerkt heeft, doet dan ook geen afbreuk aan zijn recht op gezinshereniging met zijn vader.

Verweerder kent een kennelijk foute interpretatie toe aan het artikel 40bis Vreemdelingenwet, in casu samen te lezen met het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Minstens maakt verweerder een onzorgvuldige lezing van de stukken van het dossier, nu hij lijkt te stellen dat verzoeker al gewerkt heeft voorafgaand aan zijn aanvraag, quod non.

4.2

In zijn nota repliceert verweerder als volgt:

- Verweerder stelt dat hij kan rekening houden met alle voorliggende elementen op het ogenblik dat hij zijn beslissing neemt, en dus ook met het feit dat verzoeker sinds zijn aanvraag gewerkt heeft. Verweerder beweert dat "indien de tenlastename enkel zou beoordeeld mogen worden voorafgaand aan de aanvraag was het onnodig geweest een wettelijke termijn te voorzien binnen dewelke de vreemdelinge nog bijkomende stukken kan voorleggen, nu hij in voorkomend geval immers alle stukken zou kunnen voorleggen bij de aanvraag."

- Verweerder stelt voorts: "Het is werkelijk te gek voor woorden dat verzoekende partij, die in België werkt en aldus een eigen inkomen genereert, als zijnde 'ten laste' van haar vader zou dienen te worden beschouwd."

4.3

Verzoeker heeft de eer daarop thans te repliceren met verwijzing naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie van 16.01.2014 (C-423/12), waarin het Hof uitdrukkelijk stelt dat zelfs indien het familielid van de EU-onderdaan voornemens is om in het gastland te werken, geen invloed heeft op de uitlegging van de bepaling van het begrip "ten laste". Het Hof stelt terzake in zijn overwegingen 30-32:

"30. In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 33).

31. Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38.

32. Bovendien zou een andere oplossing, zoals de Commissie op goede gronden heeft betoogd, die bloedverwant in de praktijk beletten werk te zoeken in het gastland en daardoor afbreuk doen aan artikel 23 van deze richtlijn, dat een dergelijke bloedverwant uitdrukkelijk toestaat, indien hij het verblijfsrecht geniet, aldaar een activiteit als werknemer of zelfstandige uit te oefenen (zie naar analogie, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 20)."

Hieruit volgt enerzijds dat in tegensgtelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, het al dan niet werken van verzoeker na de indiening van zijn aanvraag tot gezinshereniging van geen invloed is op de vraag of verzoeker ten laste was voor de indiening van zijn aanvraag. Daarmee antwoordt verzoeker op de twee argumenten die verweerder aanhaalde:

- enerzijds toont deze rechtspraak aan dat het hebben van werk eenmaal het verblijf werd toegestaan, geen invloed heeft op het enige pertinente criterium, m.n. de vraag of verzoeker voorafgaand aan de aanvraag ten laste was;

- anderzijds toont deze rechtspraak aan dat het determinerende moment de aanvraag is, in casu dus 29.05.2013, en niet wat er zich naderhand heeft voorgedaan. Verzoeker heeft na 29.05.2013 een voorlopig verblijfsrecht gekregen in afwachting van een beslissing door verweerder, waarna hij is beginnen werken. Dit heeft geen invloed op het feit dat hij minstens tot en met 29.05.2013 ten laste was van zijn vader. Daarnaast wijst verzoeker er voor zoveel als nodig nog op dat de termijn van drie maanden uit artikel 52 van het KB van 08.10.1981 een termijn is ten gunste van het familielid van de Unieburger (of van de Belg), m.n. om hem de mogelijkheid te gunnen om een aantal bijkomende elementen over te maken, en aldus niet tegen hem kan worden gebruikt".

2.2. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

- 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.
(...)"

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet betwist. De beslissing tot weigering van verblijf berust in feite op twee motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt (a) de vaststelling gedaan dat verzoeker onvoldoende aangetoond heeft ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, anderzijds wordt (b) vastgesteld dat verzoeker na het indienen van zijn vestigingsaanvraag een inkomen heeft uit werk, waardoor de verwerende partij tot de conclusie komt dat verzoeker niet ten laste is van de referentiepersoon.

2.4. Slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen beide motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

2.5. Verzoeker betwist niet dat hij na het indienen van de vestigingsaanvraag aan de slag is gegaan als werknemer en hieruit een loon en dus inkomsten puurt. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij dit vermag te doen en dat een andersluidend oordeel strijdig is met artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.6. Verzoeker kan de bestreden bijlage 20 vooreerst niet meer laten zeggen dan wat ze zegt, en kan uit de redactie ervan niet dienstig afleiden dat verwerende partij hierin het principe zou erkennen dat verzoeker enkel op het moment van het indienen van de aanvraag, met name op 29 mei 2013, moet aantonen dat hij op dat moment en daarvoor ten laste was van zijn vader. Verwerende partij valt blijkens de bestreden bijlage 20 naast het feit dat verzoeker niet aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn vader, duidelijk over het feit dat er sprake is van "*loonfiches voor de periode 02.08.2013 - 16.08.2013 op naam van betrokkene. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.*" Verzoeker betoogt tevergeefs dat de motivering van de bijlage 20 contradictorisch is, aangezien het niet tegenstrijdig is om van hem te verlangen dat hij aantoonde ten laste te zijn geweest van zijn vader en nog steeds ten laste te zijn van zijn vader gedurende de vestigingsprocedure. Verzoekers betoog "*Minstens maakt verweerder een onzorgvuldige lezing van de stukken van het dossier, nu hij lijkt te stellen dat verzoeker al gewerkt heeft voorafgaand aan zijn aanvraag, quod non*", mist feitelijke grondslag aangezien dit nergens kan worden gelezen en de vaststelling "*loonfiches voor de periode 02.08.2013 - 16.08.2013 op naam van betrokkene*" duidelijk betrekking heeft op de periode na het indienen van de vestigingsaanvraag die dateert van 29 mei 2013.

2.7. De redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat verzoeker moet aantonen ook gedurende de periode dat zijn vestigingsaanvraag nog loopt, ten laste te zijn van zijn vader. Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "*die te hunnen laste zijn*". Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat te dezen van toepassing is omdat verzoeker de zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan gelezen worden dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat hij te zijnen laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van

de aanvraag, kunnen voor descendenten van Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest nr. 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.

2.8. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij in het kader van een vestigingsaanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat hij niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De verwerende partij legt derhalve geenszins een bijkomende voorwaarde op aan verzoekende partij die niet bij wet zou zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

2.9. Verzoeker kan als descendent van een Belgische onderdaan die bovendien zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer, minstens wordt dit niet aangetoond, zich niet dienstig beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG die van toepassing is op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden. Er wordt ook niet aangetoond dat door verzoeker een verblijfsrecht te ontzeggen, diens Belgische vader het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 123/2013 van 26 september 2013 :

“B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).”

“68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci).”

2.10. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker voor zijn betoog dat hij mag werken en inkomsten genieten na het indienen van de vestigingsaanvraag, geen steun vindt in het door hem aangehaalde arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin verwezen wordt naar het arrest Jia.

Verzoeker citeert zelf de volgende paragrafen eruit:

“30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C 83/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 33).

31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38.”

Hieruit blijkt dat de descendent van een burger van Unie moet aantonen dat hij te zijnen laste was in het land van herkomst en dat het niet langer ten laste zijn van de burger van de Unie wanneer de descendent “het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen” – verzoeker maakt zelf in zijn synthesesmemorie gewag van “het hebben van werk eenmaal het verblijf werd toegestaan” – hem niet kan aangewreven worden, noch “eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland”. Te dezen dient de Raad op te merken dat het daadwerkelijk hebben van werk en het puren van een loon hieruit gedurende de periode dat de vestigingsprocedure loopt en dus nog geen verblijfsrecht werd erkend en het verblijf nog niet werd toegestaan, door het Hof niet gekwalificeerd werd als omstandigheden die vallen onder het begrip “ten laste”.

2.11. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.4. Aangezien verzoeker er niet in slaagt motief (b) onderuit te halen dient de kritiek op motief (a) niet te worden beoordeeld aangezien een eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA